

PROP DE VOSALTRES

Un model de família

El diumenge que segueix a la festa del Nadal celebrem la de la Sagrada Família, que és també la festa de totes les famílies cristianes.

L'Església dóna una gran importància a la família, i ho fa per una raó: el Fill de Déu, al fer-se home, va nàixer i va viure la major part de la seua vida al si d'una família. I en l'àmbit d'eixa família és on el regne de Déu va començar a fer-se present en el nostre món.

La família és el primer lloc on els xiquets que vénen a aquest món deuen començar a conèixer tot allò que és signe del Regne: la gràcia i l'amor de Déu, la vida, la veritat, la justícia i la pau. Quan aquestes experiències no es viuen en el si de la vida familiar, hem de pensar que d'alguna manera es retrasa el creixement del regne de Déu en el nostre món.

Un signe de la importància que l'Església dóna a la família és el magisteri dels darrers papes, sobretot de sant Joan Pau II, i el Sínode que s'ha celebrat el passat mes d'octubre convocat pel papa Francesc. En aquesta assemblea sinodal, davant la crisi que travessa la institució familiar en aquests moments, penso que han quedat clars dos principis que han d'inspirar la pastoral de l'Església avui.

En primer lloc, l'Església no deu ignorar a tantes persones que no han

tingut i no tenen una vida familiar que siga per a ells un signe del regne de Déu. Eixos cristians, moltes vegades víctimes de situacions que no han provocat, han de trobar en l'Església eixa «família» que no han tingut la possibilitat de viure.

Però l'Església no pot deixar d'anunciar l'Evangelí de la família. I per això, durant la celebració del Sínode el papa Francesc va canonitzar a un matrimoni a qui ha proposat com a model de família cristiana. Es tracta

de Lluís i Cèlia Martín, pares de santa Teresa de l'Infant Jesús. Proposar a la veneració del poble de Déu testimonis com aquests és també una manera d'anunciar l'Evangelí de la família.

En l'autobiografia de santa Teresa de Jesús trobem moltes al·lusions als seus pares, referències breus però que van a allò essencial. Recordaré tres: Parlant de la seua família, fa aquesta confessió: «Durant tota la meua vida, Déu ha volgut envoltar-me

d'amor ... Però si Ell va posar molt d'amor al meu voltant, també el va posar al meu cor ... I així, estimava molt a papà i a mamà». La persona desperta a l'amor en el si de la seua família. En una família cristiana, eixe despertar a l'amor humà és, al mateix temps, conèixer l'amor de Déu.

En altre moment, recordant la malaltia de la seua mare, evoca quan ella els feia resar tots els dies. És una família on Déu i la fe no era quelcom que es vivia fora de casa, sinó que estava present com l'oxigen que donava la vida i unia a tots.

Després de la mort de la seua mare, Teresa, recordant les passejades amb el seu pare, diu: «Durant les passejades que feia amb papà, li agradava enviar-me a portar l'almoïna als pobres amb qui ens trobàvem». El pare educava a la filla en la caritat envers els més necessitats. Una família cristiana és aquella que no viu tancada en els seus interessos, sinó que s'obre als més pobres.

No ens ha d'estranyar que en una família com aquesta, que no va dubtar de l'amor de Déu ni en els moments dolorosos, fructifiqués abundantment la santedat.

Demaneu al Senyor per les nostres famílies, perquè s'assemblen a la família de Natzaret.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les consignes evangèliques

Segons l'informe Foessa sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, presentat per Càritas Catalunya el mes de febrer del 2015, «el 67% de la població catalana es veu afectada per algun indicador de pobresa i exclusió». A més, «hi ha un 9% de catalans que estan en situació d'exclusió severa».

Hom no pot deixar de preguntar-se: en aquesta nació que cantem i vo-

lem «rica i plena», com és possible una realitat tan dramàtica i per a tantes persones? La resposta ens portaria a considerar factors polítics, economicosocials, globals i, sens dubte, personals, també dels mateixos pobres i exclosos. Però la causa primera de totes, no ens enganyem, respon al capteniment egoïsta de voluntats, personals o col·lectives, situades a les antípodes de les consignes evan-

gèliques de «donar al qui et demana» (Lc 6,30), «comunicar els propis béns, fins i tot allò necessari» (Lc 21,1-4), «donar sense esperar contrapartida» (Lc 14,12-14), «no acumular riqueses» (Lc 12,16-21), «donar-ho tot als pobres per seguir Jesús» (Mc 10,17-23), «servir Déu i al diner és impossible» (Lc 16,13), etc.

Les consignes evangèliques pen- nenes, tenen la seua explicitació

adient a les circumstàncies del segle XXI.

Per exemple: «El diner ha de servir i no governar» (*Evangelii gaudium* 58); «El principi de gratuïtat i la lògica del do, com a expressions de fraternitat, poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària» (*Caritas in Veritate* 36).

Concepció Huerta

PALABRAS DE VIDA

Un modelo de familia

El domingo que sigue a la fiesta de la Navidad celebramos la de la Sagrada Familia, que es también la fiesta de todas las familias cristianas. La Iglesia da una gran importancia a la familia, y lo hace por una razón: el Hijo de Dios, al hacerse hombre, nació y vivió la mayor parte de su vida en el seno de una familia. Y en el ámbito de esa familia es donde el reino de Dios empezó a hacerse presente en nuestro mundo. La familia es el primer lugar donde los niños que vienen a este mundo deben empezar a conocer todo aquello que es signo del Reino: la gracia y el amor de Dios, la vida, la verdad, la justicia y la paz. Cuando estas experiencias no se viven en el seno de la vida familiar, hemos de pensar que de alguna manera se retrasa el crecimiento del reino de Dios en nuestro mundo.

Un signo de la importancia que la Iglesia da a la familia es el magisterio de los últimos papas, sobre todo de san Juan Pablo II, y el Sínodo que se ha celebrado el pasado mes de octubre convocado por el papa Francisco. En esta asamblea sinodal, ante la crisis que atraviesa la institución familiar en estos momentos, creo que han quedado claros dos principios que deben inspirar la pastoral de la Iglesia hoy.

En primer lugar, la Iglesia no debe ignorar a tantas personas que no han tenido y no tienen una vida familiar que sea para ellos un signo del reino de Dios. Esos cristianos, muchas veces víctimas de situaciones que no han provocado, han de encontrar en la Iglesia esa «familia» que no han tenido la posibilidad de vivir.

Pero la Iglesia no puede dejar de anunciar el Evangelio de la familia. Y por eso, durante la celebración del Sínodo el papa Francisco canonizó a un matrimonio a quien ha propuesto como modelo de familia cristiana. Se trata de Luis y Celia Martín, padres de santa Teresa del Niño Jesús. Proponer a la veneración del pueblo de Dios testigos como estos es también una manera de anunciar el Evangelio de la familia.

En la autobiografía de santa Teresa de Jesús encontramos muchas alusiones a sus padres, referencias breves pero que van a lo esencial. Recordaré tres: Hablando de su familia, hace esta confesión: «Durante toda mi vida, Dios ha querido rodearme de amor ... Pero si Él puso mucho amor a mi lado, también lo puso en mi corazón ... Y así, quería mucho a papá y a mamá». La persona despierta al amor en el seno de su familia. En una familia cristiana, ese despertar al amor humano es, al mismo tiempo, conocer el amor de Dios.

En otro momento, recordando la enfermedad de su madre, evoca cuando ella les hacía rezar todos los días. Es una familia donde Dios y la fe no era algo que se vivía fuera de casa, sino que estaba presente como el oxígeno que daba la vida y unía a todos.

Después de la muerte de su madre, Teresa, recordando los paseos con su padre, dice: «Durante los paseos que daba con papá, le gustaba mandarme a llevar la limosna a los pobres con que nos encontrábamos». El padre educaba a la hija en la caridad hacia los más necesitados. Una familia cristiana es aquella que no vive cerrada en sus intereses, sino que se abre a los más pobres.

No nos debe extrañar que en una familia como esta, que no dudó del amor de Dios ni en los momentos dolorosos, fructificara abundantemente la santidad.

Pidamos al Señor por nuestras familias, para que se asemejen a la familia de Nazaret.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Cicle de conferències: L'art d'envellir. Comprendre la vida

El dia 18 de novembre, es reinicià a l'Espai Patronat, el cicle de conferències sobre la gent gran a càrrec de Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà del moviment Vida Creixent i amb la col·laboració del Consell Municipal de la Gent Gran de l'Ajuntament de Tortosa.

Aquest curs totes les xerrades tindran com a teló de fons «L'art d'envellir», vist des de diferents vessants.

El tema exposat en la primera fou «Comprendre la vida». La me-

todologia d'aquest cicle de conferències es basarà en un conte, en aquest cas concret: *El violí de Paganini*. El violinista està tocant i de sobte se li trenca una corda del violí, després una altra i així fins quedar-ne només una. Però Paganini va seguir tocant amb una corda sola, símbol del qui continua endavant enmig dels problemes i dificultats. A partir d'aquí, Mn. Bajo presentà diferents aspectes de l'envelliment:

Serenitat i vellesa. Cal assumir les peculiaritats d'aquesta

fase de la vida, tenir una actitud oberta als canvis associats a l'edat i comprendre els reptes que l'envelliment porta associats.

Senyals d'envelliment. Són de tipus biològic, psicològic i socials.

Serenitat. Tenim com exemple d'aquesta virtut a santa Teresa de Jesús.

Li vam donar les gràcies a Mn. Bajo i ens vam acomiadar fins a la propera vegada que serà al mes de febrer.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El prometatge

El prometatge té relació amb la confiança, la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dona, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos membres de la parella són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment. Es descobreixen conjuntament, és a dir, l'home «aprèn» com és la dona coneixent aquesta dona, la seva promesa, i la dona «aprèn» com és l'home coneixent aquest home, el seu promès. No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és

un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada...

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a tota la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No és el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i la dona s'aprèn i es poleix. Em permeto dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos —no és el mateix— especialment a la vista

de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat.

S'ha de revalorar el prometatge com a temps de coneixença recíproca i de compartir un projecte. El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, la pregària, els sagraments i la fraternitat amb els pobres. Els nuvis que s'hi esforcen creixen tots dos i tot això porta a preparar una bonica celebració del matrimoni d'una manera diferent, no mundana, sinó de manera cristiana!

(Dimecres, 27 de maig de 2015.)

Tortosa fa un minut de silenci pels atemptats de París

El Sr. Bisbe va ser present, a les 12 del migdia del dissabte 14 de novembre, al minut de silenci per les víctimes dels atemptats de París, davant l'Ajuntament de Tortosa, juntament amb la corporació municipal i una seixantena de persones en suport al poble francès i en solidaritat amb les víctimes.

Confirmació a Roquetes

El passat dissabte dia 14 de novembre es va celebrar a Roquetes, la Confirmació de 31 noies i nois d'edats compreses entre 12 i 15 anys.

El nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent, va oficiar l'Eucaristia i va impartir el sagrament assistit pel Sr. Rector de Roquetes, Mn. D. Escuder, i els preveres, Mn. F. Garcia, Mn. R. Prades i Mn. Sales.

En l'homilia el Sr. Bisbe va recordar als confirmands el sentit de consolidació d'aquest sagrament i els convidà a donar gràcies a Déu acompanyats de les famílies.

També els va dir que era una celebració d'alegria i d'acció de gràcies, i que per a la recepció de la Confirmació havien d'obligar-se a ser testimonis de la fe.

El Temple Parroquial resplendia amb els nous vitralls, les pintures murals restaurades i l'alegria de la gent que l'omplia.

I. Segarra

Romeria de la Terra Alta a Montserrat

Ja són 42 els anys que els dotze pobles de l'Arxiprestat de la Terra Alta ens trobem el mes de novembre a Montserrat. Aquest any va ser del 13 al 15, que amb un grup d'unes 160 persones es van compartir dies de germanor, de pregària i de fer comarca.

Aquests dies hi ha diferents actes: l'Eucaristia, una xerrada d'un monjo, confessions, participació en la Missa conventual on, a l'ofertori, fem entrega de productes típics de la Terra Alta, pastes, vi, oli.

Però si alguna cosa té de peculiar la nostra romeria és el dissabte a la nit. A les 22 h ens trobem a la Basílica per fer una pregària a santa Maria. Allí es palpa l'alegria de l'acció de gràcies i de petició personal i de comarca.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / SI 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimarts [1Jo 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimecres [1Jo 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Aní-

sia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dijous [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; Santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2016

1. □ Divendres [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel

(Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dissabte [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-

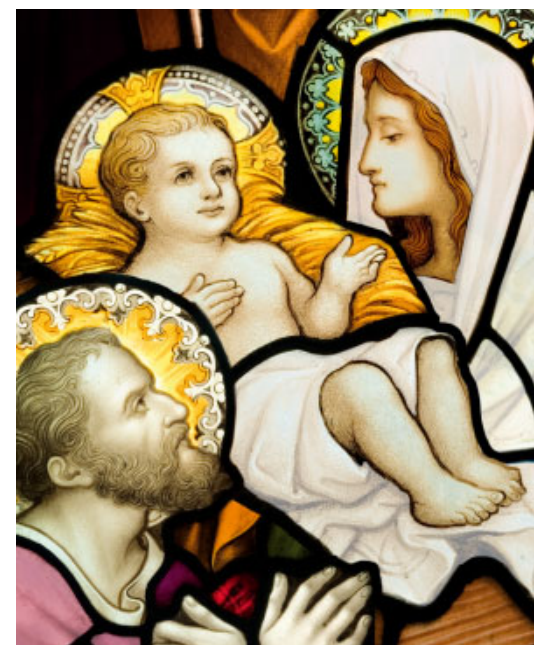
826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tanari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

La Sagrada Família

COMENTARI

Jesús es guanyava el favor de Déu i dels homes

La Saviesa del fill de Sira, llibre d'un mestre de saviesa a Jerusalem als s. III-IV aC, presenta reflexions i sentències fruit de la saviesa que ve de dalt i molt útils per a la vida humana.

La 4a secció de la 1a part parla de l'honor degut als pares, perquè el temor del Senyor implica deures familiars sobretot vers els pares. *Déu no oblidarà la pietat que tens del pare afeblit. Qui honora el pare expia els pecats.*

Després de l'himne a la primacia de Crist en la Creació i en la Redempció (1,15-20) i mostra l'exigència d'adhesió total a Crist (2,6-15), Col dedica el darrer capítol a la vida nova en Crist de tothom qui pel baptisme esdevé *home nou* desfent-se de l'*home vell* que era abans.

Tingueu els sentiments que escauen a escol·lits de Déu: l'amor gratuït de Déu experimentat pel cristià és font i model de l'estil cristià d'amor amb tres actituds concretes molt ben destacades: a) Com a coronament, estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona; b) que la pau de Crist regni en el vostre cor; c) que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa.

L'escena final de l'Evangeli de la infància és un episodi d'adolescència amb la frescor de la primera tradició parlant de Josep i Maria com *els seus pares* sense cap retoc teològic.

Reconegut ja pels àngels, els pastors i els mags, ara Jesús pren la iniciativa i mostra la seva identitat amb precoç i gran intel·ligència; i en la filial relació única amb el Pare. *No sabíeu que jo només podia ser en les coses del meu Pare? Entre «les coses del Pare» no hi ha només la Casa/Temple de Déu sinó també el guanyar-se el favor de Déu i dels homes amb la fidelitat a la Paraula de Déu.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor.

Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.»

Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.»

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

Que n'és, d'amable, el vostre temple, / Senyor del univers. / Tot jo sospiro i em deleixo / pels atris del Senyor. / Ple de goig, i amb tot el cor, / aclamo el Déu que m'és vida. R.

Feliç el qui viu a casa vostra / lloant-vos cada dia. / Feliços els qui s'acullen als vostres murs: / emprenen amb amor el camí. R.

Senyor de l'univers, escolteu la meua súplica, / escolteu, Déu de Jacob. / Déu nostre, mireu amb amor el vostre Ungit, / fixeu-vos en el rei que ens protegeix. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jo 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujava a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?». Ells no comprengueren aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sm 1,20-22.24-28)

En aquells dies, Ana concibió, dio a luz un hijo y le puso de nombre Samuel, diciendo: «Al Señor se lo pedí.»

Pasado un año, su marido Elcaná subió con toda la familia para hacer el sacrificio anual al Señor y cumplir la promesa. Ana se excusó para no subir, diciendo a su marido: «Cuando destete al niño, entonces lo llevaré para presentárselo al Señor y que se quede allí para siempre.»

Ana se quedó en casa y crió a su hijo hasta que lo destetó.

Entonces subió con él al templo del Señor, de Silo, llevando un novillo de tres años, una fanega de harina y un odre de vino. El niño era aún muy pequeño.

Cuando mataron el novillo, Ana presentó el niño a Elí, diciendo: «Señor, por tu vida, yo soy la mujer que estuvo aquí junto a ti, rezando al Señor. Este niño es lo que yo pedía; el Señor me ha concedido mi petición. Por eso se lo cedo al Señor de por vida, para que sea suyo.»

Después se postraron ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *Dichosos los que viven en tu casa, Señor.*

¡Qué deseables son tus moradas, / Señor de los ejércitos! / Mi alma se consume y anhela los atrios del Señor, / mi corazón y mi carne retozan por el Dios vivo. R.

Dichosos los que viven en tu casa, / alabándote siempre. / Dichosos los que encuentran en ti su fuerza / al preparar su peregrinación. R.

Señor de los ejércitos, / escucha mi súplica; / atiéndeme, Dios de Jacob. / Fíjate, oh Dios, en nuestro Escudo, / mira el rostro de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él.

Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscábais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.